

Sisältö

<u>Jumalan suvereniteetti pelastuksessa</u>	1
<u>ESIPUHE</u>	1
<u>SUVEREENI JUMALA</u>	2
<u>JUMALAN SUVEREENI TAHTO</u>	2
<u>SUVEREENI ENNALTAMÄÄRÄYS</u>	3
<u>EDEL TÄTUNTEMUS</u>	4
<u>JUMALAN SUVEREENI RAKKAUS</u>	5
<u>JUMALAN RAKKAUS JA RISTI</u>	7
<u>ERITYINEN LUNASTUS</u>	8
<u>REGENERAATIO</u>	9
<u>IHMISEN TURMELUS</u>	10
<u>PELASTAVA KUTSU</u>	11
<u>PELASTAVA USKO</u>	13
<u>KÄÄNTYMYS</u>	14
<u>VANHURSKAUTTAMINEN</u>	15
<u>PYHITYS</u>	16
<u>VARJELUS JA PELASTUSVARMUUS</u>	18
<u>KIRKASTAMINEN</u>	19
<u>RAAMATUNKOHDAT</u>	20

Jumalan suvereniteetti pelastuksessa

ESIPUHE

Apostoli Paavali kehottaa meitä: "Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra" (I Kor. 1:31). Tämä on jokaisen ihmisen perimmäinen velvollisuus. Meidän tulee kerskata **Jumalassa**, eikä itsessämme. Ihminen on luonnostaan taipuvainen ylpeilemään mahdistaan ja kyvystään, töistään ja tahdon voimistaan, vaikka niin ei tule tehdä. Meillä ei ole **mitään** millä ylvästellä. Itsessämme emme ole mitään, vieläpä vähemmänkin (Jes. 40:17). Kaikki mitä olemme on annettu meille Jumalalta. "Hän (Jumala), joka itse antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken... Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme..." (Ap.t. 17:25,28). Jos kerskaamme, meidän tulee kerskata Jumalan suuruudesta ja voimasta, Jumalan teoista ja teistä. Meitä kehoitetaan, "Laulakaa hänelle (Jumalalle), veisatkaa hänelle, puhukaa kaikista hänen ihmeistänsä" (Ps. 105:2).

Kutsumuksemme on kerskata etenkin Jumalan ihmeellisestä **pelastustyöstä**. Meidän on laulettava psalmin tekijän kanssa, "Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhot, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella..." (Ps. 103:2–4), sillä me emme tuo mitään pelastukseemme. Se on kokonaan Jumalan ihmeellistä työtä. Hän on **Suvereeni Pelastaja**. Ennen maailman perustamista Hän **suunnitteli** pelastuksen. Hän **hankki** pelastuksen lähettämällä Poikansa kuolemaan ristillä. Armonsä kautta Hän yksin **soveltaa** pelastuksen ja elämän Hänen omiensa sydämiin, joten alusta loppuun, "**Herrassa** on pelastus" (Joona 2:10). Kaikki kunnia on **Jumalan**.

Rukouksemme on, että Herra Jumala näkisi hyväksi käyttää tätä kirjoitelmaa, todistuksena Hänen suvereenista armosta, Hänen totuutensa edistämiseksi ja Hänen suuren nimensä kunniaksi. "Korota itsesi yli taivasten, Jumala, ja kunniasi yli kaiken maan" (Ps. 57:6).

Steven R. Houck

SUVEREENI JUMALA

Kirjoitukset opettavat meille, että Jumala on **absoluuttisen suvereeni**. Kaikkivaltiaana Jumalana Hän hallitsee maailmaa. Hän on kuningasten Kuningas, herrojen Herra, Kaikkein Korkein Jumala. Hänelle kuuluu kaikki voima ja valta toimia tahtonsa mukaan, ylhäällä taivaassa ja alhaalla maassa. Tämä maailma ja kaikki mitä siihen kuuluu on Hänen. Jokainen luotu on sidottu **Hänen suvereenin tahdon ja voiman** mukaan. Tämän kuningas Daavid tiedosti, kun hän ylisti Herraa sanoessaan, "Sinun, Herra, on suuruus ja väkevyys ja loisto ja kunnia ja kirkkaus, sillä sinun on kaikki taivaassa ja maan päällä. Sinun, Herra, on valtakunta, ja sinä olet korotettu kaiken pääksi (I Aik. 29:11).

Totisesti Herra on "pää yli kaiken". Ei ole luotua, olkoonpa eläin, ihminen taikka enkeli, joka voisi turhauttaa Jumalan suvereenia hallintaa. Nebukadnessar oli täysin oikeassa, kun hän tunnusti, "Minä kiitin Korkeinta, minä ylistin ja kunnioitin häntä, joka elää iankaikkisesti, jonka hallitus on iankaikkinen hallitus ja jonka valtakunta pysyy suvusta sukuun. Kaikki maan asukkaat ovat tyhjänveroiset; ja **hän tekee, niinkuin hän tahtoo**, taivaan joukoille ja maan asukkaille, **eikä ole sitä, joka pidättää hänen kätensä** ja sanoo hänelle: 'Mitäs teet?' (Daniel 4:31,32). Ei ole ketään, joka voisi estää Jumalan kättä tekemästä mitä Hän haluaa. Ei taivaan sotajoukoissa, eikä maan asukkaitten seassa, vaikka moni nostaa nyrkkinsä uhmaamaan Jumalaa, vaikka he ylenkatsovat Hänen säädöksiä ja käskyjä, ja vaikka he kapinoivat Häntä vastaan koko sydämensä pahuudesta, niin silti Jumala hallitsee korkeimpana. "Sillä Herran on kuninkuus! Hänen valtansa alla ovat kaikki kansat" (Ps. 22:29 UK).

Miten voisi toisin ollakaan? Jumala, ollakseen **JUMALA**, on oltava suvereeni yli kaiken. Ei voi olla ketään toista, joka voisi tehdä turhaksi Hänen voimansa ja hallitusvaltansa. Hän on Jumala ja Hän yksin on Jumala, niinkuin Mooses valisti Israelin kansaa, "**Herra on Jumala** ylhäällä taivaassa ja alhaalla maan päällä, eikä muuta jumalaa ole (V Ms. 4:39). Me olemme "niinkuin ei mitään". "Kaikki kansakunnat ovat niinkuin ei mitään hänen edessään, ne ovat hänelle kuin olematon ja tyhjä" (Jes. 40:17). Olemme mitättömiä verrattuna äärettömään Jumalaan.

Emme siis milloinkaan voi sanoa Jumalalle, "Mitä sinä teet?" Emme voi asettaa mitään Hänen tekojaan tai sanojaan kyseenalaisiksi. Hän on Suvereeni Jumala ja me olemme Hänen luotujansa. Hän on Savenvalaja ja me olemme savi. Me luemme, "Voi sitä, joka riitelee tekijänsä kanssa, saviastia saviastiain joukossa – maasta tehtyjä kaikki! Sanooko savi valajallensa: "Mitä sinä kelpaat tekemään? Sinun työsi on kädettömän työtä!" (Jes. 45:9). Jumalalla on oikeus tehdä kanssamme mielensä mukaan, eikä meidän tule valittaa tai kyseenalaistaa. Meidän on aina kumarruttava Hänen edessä nöyrästi alistuen. "Sillä näin sanoo **Korkea** ja **Ylhäinen**, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin **nöyrien** hengen ja saattaisin **särjettyjen** sydämet eläviksi (Jes. 57:15).

JUMALAN SUVEREENI TAHTO

Jumala on suvereeni, taivaan ja maan Mestari ja Hallitsija, joten myös Hänen **tahtonsa** on suvereeni. Luomakunnan Kuninkaana, Hänen päätöksensä ja tarkoituksensa seisovat horjumattomina. On mahdotonta kuvitella suvereenia Jumalaa jonka tahto ja tarkoitus voitaisiin tehdä turhaksi, sillä jos Hänen alamaiset voisivat jotenkin sen muuttaa tai tehdä tyhjäksi, niin Hän ei olisikaan suvereeni. Suvereenilla Jumalalla on myös oltava suvereeni tahto. Tämä onkin tarkalleen Raamatun opetus.

Taivaan ja maan suuri Jumala tahtoo mielensä mukaan ja sitten toteuttaa sen kaiken. Jumala itse julistaa profeetta Jesajan kautta, "...Minä olen Jumala, eikä toista ole; minä olen Jumala, eikä ole minun vertaistani. Minä ilmoitan alusta asti, mitä tuleva on, ammoisia aikoja ennen, mitä ei vielä ole tapahtunut; minä sanon: **minun neuvoni pysyy, kaiken, mitä tahdon, minä teen**" (Jes. 46:9–10).

Totisesti, ei ole Jumalan vertaista, sillä kuka voi kertoa meille jonkun asian lopun ennen kuin se on alkanutkaan? Kuka pystyy ilmoittamaan tapahtumat, jotka eivät ole vielä tapahtuneet, ennen kuin niistä tulee historiaa? Toki ainoastaan Jumala pystyy siihen, sillä se on juuri Jumalan tahto ja tarkoitus, joka määrää kaikkien asioiden olemassaolon ja suunnan. Hänen tahtonsa on niin suvereeni, että Hän on päättänyt tarkalleen kaiken mitä tässä maailmassa tapahtuu. Jumala on päättänyt ja määrännyt aivan kaiken. Pienimmätkin yksityiskohdat sisältyvät Hänen tahtoonsa ja tarkoitukseensa, joten apostoli puhuu Hänestä Jumalana, "joka vaikuttaa **kaikki** oman tahtonsa päättämän mukaan" (Ef. 1:11). Kaikki on, niin kuin on ja kaikki tapahtuu, niin kuin tapahtuu, koska Jumala niin ne työstää. Tämä tapahtuu täydellisessä sopusoinnussa Hänen tahtonsa ja päätöksensä kanssa. Ei ole olemassa mitään, joka jäisi Jumalan varman päätöksen ulkopuolelle.

Tämä Jumalan ihmeellinen päätös tapahtui iäisyudessa. Jumalan tahto ja päätös ei ole sidottu aikaan, taikka mihinkään ajalliseen. Se on yllä ajan ja historian. Se on iankaikkinen, niinkuin Jumala itse, kuten apostoli sanoo, "sen **iankaikkisen aivoituksen** mukaisesti, jonka hän oli säätänyt Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme" (Ef. 3:11). Historian kurssi oli asetettu ja päätetty Jumalan tarkoituksen mukaan Kristuksessa Jeesuksessa, ennen kuin maailmaa olikaan, joten Hänen tarkoituksensa pysyy rikkomattomana ja muuttumattomana aina ja iankaikkisesti. Me jopa laulamme tästä psalmin tekijän kanssa, "Mutta Herran neuvo pysyy iankaikkisesti, hänen sydämensä aivoitukset suvusta sukuun" (Ps. 33:11).

Voiko olla epäilystäkään siitä, että suvereenin Jumalan tahto aina tapahtuu? Totisesti, ei kukaan voi tehdä tyhjäksi Jumalan tahtoa, sillä Hänen aivoituksensa pysyvät iankaikkisesti, polvesta polveen. Tämä on tarkalleen Jumalan oma todistus. Luemme, "Herra Sebaot on vannonut sanoen: Totisesti, mitä minä olen ajatellut, se tapahtuu, mitä minä olen päättänyt, se toteutuu... Sillä Herra Sebaot on päättänyt, –kuka sen tyhjäksi tekee? Hänen kätensä on ojennettu, –kuka sen torjuu?" (Jes. 14:24,27). Jumalan tahto **on** suvereeni. Kukaan ei voi mitätöidä Jumalan tarkoituksia, ei edes paha ihminen, joka aktiivisesti etsii siihen tilaisuutta tottelemattomuudellaan ja kapinallaan. Ihmiset voivat keksiä kaikenlaisia suunnitelmia kaataakseen Kaikkein Korkeimman, mutta Jumala on niin suvereeni, että Hän toteuttaa tahtonsa, jopa niiden kautta. "Monet ovat miehen mielessä aivoitukset, mutta **Herran neuvo on pysyväinen**" (Snl. 19:21). Hänen päätös pysyy ja Hän tekee kaiken tahtonsa. "Minkä olen puhunut, sen minä myös toteutan; mitä olen aivoitellut, sen minä myös teen" (Jes. 46:11). Jumala on suvereeni, joten myös Hänen **tahtonsa** on oltava suvereeni.

SUVEREENI ENNALTAMÄÄRÄYS

Kaiken edellisen huomioiden meidän on tultava siihen johtopäätökseen, että Jumalan tahto ja päätös on suvereeni, etenkin **pelastuksessa**. Ei voida sanoa, että ihminen on se, joka päättää oman tahtonsa mukaan, josko hän pelastuu tai ei. Tietenkin ihmisen on tultava uskossa Jumalan luo pelastuakseen. Totisesti, hänen on etsittävä Jumalaa, rakastettava Häntä ja palveltava Häntä **tahtovasta** sydäimestä. Lopulta kuitenkin, koska Jumala on suvereeni, pelastuksen on riipputtava yksinomaan **Hänen suvereenista valinnasta**, sillä Hän on iankaikkinen Luoja, jolla on oikeus ja valta tehdä luotujensa kanssa tahtonsa mukaan – jopa suhteessa iankaikkiseen kohtaloomme. Apostoli Paavali kysyykin, "Vai eikö savenvalajalla ole valta tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia jaloa, toinen halpaa

käyttöä varten? Entä jos Jumala, vaikka hän tahtoo näyttää vihansa ja tehdä voimansa tiettäväksi, on suurella pitkämielisyydellä kärsinyt vihan astioita, jotka olivat valmiit häviöön, ja on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on edeltävalmistanut kirkkauteen?" (Ro. 9:21–23). Niinkuin maallisella savenvalajalla on suvereeni valta ylitse saven, tehdäkseen siitä mitä tahtoo, niin myös Jumala suvereenisesti tekee meistä mitä tahtoo.

Hän tekee toiset "laupeuden astioiksi", jotka Hän on "edeltävalmistanut kirkkauteen". Nämä ovat Jumalan valittua kansaa, jotka Hän on valinnut pelastukseen Kristuksessa. Näistä ihmisistä apostoli sanoo, "Mutta me olemme velvolliset aina kiittämään Jumalaa teidän tähtenne, veljet, te Herran rakastetut, sentähden että Jumala alusta alkaen **valitsi teidät** pelastukseen... (II Tess. 2:13). Ennen maailman luomista Jumala valitsi ikuisen päätöksensä mukaan jotkut olemaan Hänen erikoista kansaansa. Psalmin tekijä sanoo, "Autuas se kansa, jonka Jumala Herra on, se kansa, jonka hän on perinnöksensä **valinnut!**" (Ps. 33:12). Näille Jumalan valituille, Hän laupeudessaan suo uskon ja parannuksen ja kaikki pelastuksen siunaukset niin, että heitä kutsutaan "laupeuden astioiksi". Me luemme, "Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa **kaikella hengellisellä siunauksella** Kristuksessa, niinkuin hän ennen maailman perustamista **oli hänessä valinnut meidät ...**" (Ef. 1:3–4). Toki me valitsimme Jumalan, mutta vasta sen jälkeen kun Hän ensin valitsi meidät ja antoi meille voiman valita Hänet. Jeesus sanoi, "Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät..." (Joh. 15:16).

Apostoli Paavali viittaa myös "vihan astioihin, jotka on määrätty tuhottavaksi" (UK), sillä koska Jumala on suvereeni, Hänen tahtonsa on oltava määräävä, ei ainoastaan pelastuksen suhteen, mutta myös iankaikkisen kadotuksen suhteen. Jumala ei ainoastaan valitse joitakuita pelastukseen ja kirkkauteen, vaan Hän myös määrää toiset "tuhottavaksi". Juuda viittaa näihin ihmisiin sanoessaan, "sillä teidän keskuuteenne on pujahtanut eräitä ihmisiä, joiden jo aikoja sitten **on kirjoitettu tulevan tähän tuomioon ...**" (Juuda 4). Apostoli Pietari viittaa näihin sellaisina, "jotka eivät usko... ja se **heidän osakseen on määrättykin**" (I Pietari 2:7–8 UK). Näille ihmisille Jumala ei suo uskoa, eikä parannusta, niinpä he jatkavat synnissään ja pahuudessaan. Hän ei katso heitä rakkaudella, vaan vihassa, joten heihin viitataan "vihan astioina".

Raamattu siis ilmoittaa, "Niin se ei siis ole sen vallassa, joka **tahtoo**, eikä sen, joka **juoksee**, vaan Jumalan, joka on armollinen" (Ro. 9:16). Pelastus ei voi ikinä perustua tekoihimme tai tahtoomme, sillä jos luotamme Kristukseen Pelastajanamme, se johtuu vain yhdestä seikasta: Jumalan suvereenin tahdon mieluosiosta, joka säättää meidät kirkkauteen. Meidän Jumalamme on, "Hän, joka on meidät pelastanut ja kutsunut pyhällä kutsumuksella, ei meidän **tekojemme mukaan**, vaan **oman aivoituksensa ja armonsa mukaan**, joka meille on annettu Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja" (II Tim. 1:9). Hänen "aivoituksensa ja armonsa" ei ole mitään muuta, kuin Hänen armovalinnan säädös, kaiken pelastavan hyvän lähde.

EDELÄTUNTEMUS

Ihmisen valinta, hänen usko ja parannus, ei voi olla Jumalan ennaltamääräämisen ehtona, sillä Jumala **suvereenisesti** ennaltamääräsi jokaisen ihmisen elämän (toiset kirkkauteen ja toiset tuhoon). Ei voi olla niin, että Jumala edeltätuntemuksensa perusteella, ikäänkuin katsoi edeltä historiaan ja näkemänsä perusteella valitsi uskovat pelastukseen, sillä silloin ihmisen valinta olisikin suvereeni, eikä Jumalan. Jumalan ennaltamääräys riippuisi silloin ihmisen tahdosta. Kirjoitukset opettavat kuitenkin, että armovalinnalla ei ole mitään tekemistä ihmistekojen kanssa. Jaakobin valinnan ja Eesaun hylkäämisen yhteydessä luemme, "ja ennenkuin kaksoset olivat syntyneetkään ja ennenkuin

olivat tehneet mitään, hyvää tai pahaa, niin – että Jumalan valinnan mukainen aivoitus pysyisi, **ei tekojen tähden, vaan kutsujan tähden** (Ro. 9:11). Ennaltamäärääminen ei voi perustua ihmistekoihin, ei hyviin tai pahoihin, ei ihmisen uskoon tai epäuskoon, sillä se perustuu Jumalan päätökseen. Valinta ja hylkääminen ovat kummatkin **ehdottomia**. Ennaltamäärääminen on yksin Jumalan suvereeni ja vapaa valinta.

Jumalan ennaltatuntemus ei ole tulevien tapahtumien ennaltanäkemistä. Sillä ei ole mitään tekemistä ihmisen historian, tekojen tai tekemättä jättämisen ennaltanäkemisen kanssa. Roomalaiskirje 8:29–30 tekee sen erittäin selväksi. Luemme, "Sillä ne, jotka hän on **edeltätuntenut**, hän on myös edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi... mutta jotka hän on edeltämäärännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut." Huomaa, että näissä jakeissa on katkeamaton ketju tapahtumia, joita Jumala suorittaa. Hän edeltätunsi tietyt ja nämä samat Hän myös ennaltamääräsi, kutsui, vanhurskautti ja kirkasti. Ne, jotka Hän edeltätunsi ovat niitä samoja, jotka Hän pelastaa ja tuo ikuisen kirkkauteen. Ennaltatuntemus ei siis voi viitata **kaikkien ihmisten** tiedolliseen tuntemiseen, sillä kaikki ihmiset eivät pelastu ja kirkastu. Päinvastoin, se viittaa Jumalan valittujen tuntemiseen, jotka ainoastaan pelastuvat ja kirkastuvat.

Tämä Jumalan valittujen ennaltatunteminen ei myöskään ole pelkästään **tiedollista tuntemista**. Kirjoitukset opettavat meille, että kyseessä on hyvin läheinen tunteminen, sillä kun Jumala edeltätuntee valittunsa, silloin Hän rakastaa niitä. Hän rakasti heitä ennen kuin he olivat syntyneet. Luemme Aamoksen kirjasta, "Ainoastaan teidät minä olen valinnut ^[1] kaikista maan sukukunnista..." (3:2). Kaikkitietävänä Jumalana Hän tiedollisesti tuntee kaikki maailman perheet, mutta rakkaudessa, vain oman valitun perheensä. Kristus ilmaisi juuri tämän saman asian sanoessaan, "Minä olen se hyvä paimen, ja minä **tunnen** omani, ja minun omani tuntevat minut... ja minä annan henkeni lammasten edestä" (Joh. 10:14–15). Palkkapaimen tiedollisesti tuntee lampaat, mutta hän ei rakasta niitä, kun susi tulee, hän pakenee. Kristus, joka tuntee valittunsa **rakkaudessa**, antaa elämänsä lammasten tähden. Jumalan ennaltatunteminen on Hänen iankaikkista rakkautta valittujaan kohtaan.

Iankaikkinen tunteminen rakkaudessa on valinnan peruste. Jumala ei valinnut pelastukseen ketään siksi, että Hän näki edeltä, että he uskoisivat ja tekisivät parannuksen synneistänsä. Hän suvereenisesti valitsi heidät, koska Hän suvereenisesti rakasti heitä Kristuksessa Jeesuksessa. Roomalaiskirjeen (8:29–30) murtumattomassa ketjussa näemme, että edeltätunteminen on ennen edeltämääräämistä. Jumalan ihmiset pelastuvat ja kirkastuvat, koska Jumala on siihen heidät ennaltamäärännyt, ja he ovat ennaltamääräytyt, koska Jumala on heitä iankaikkisuudesta rakastanut. Luemme, "Ei Herra sentähden ole mielistynyt teihin ja valinnut teitä, että olisitte lukuisimmat kaikkia muita kansoja, sillä tähän olette kaikkia muita kansoja vähälukuisemmat, **vaan sen tähden, että Herra rakasti teitä**... niin Herra vei teidät pois väkevällä kädellä ja vapahti sinut..." (V Ms. 7:7–8). Ehdoton valinta on pelastuksen takana. Jumalan suvereeni ja ikuinen rakkaus on armovalinnan takana.

JUMALAN SUVEREENI RAKKAUS

Kaikesta edellisestä johtuen myös Jumalan **rakkauden** on oltava suvereenia. Hänen rakkautensa niin ensiarvoisesti liittyy armovalintaan, että sen on oltava yhtä suvereeni kuin Jumalan itsensä. Jumalan rakkaus ei voi olla jokin voimaton tunne, joka toivoisi näkevän kaikkien ihmisten pelastuvan, mutta jolla ei olisi voimaa toteuttaa tätä toivetta. Jumalan rakkauden on oltava **tehokas voima**, joka ei

ainoastaan **tahdo** kohteensa (valinnan) pelastusta, mutta joka myös **toteuttaa** pelastuksen.

Kirjoitukset opettavat meille, että Jumalan rakkaus on niin suvereeni voima, että se on aina **pelastavaa** rakkautta. Mahdotonta on, ettei Jumalan rakkaus pelastaisi siunattuja kohteitansa. Luemme Jumalan omat sanat, "Tankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, **sentähden** minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta" (Jer. 31:3). Jumalan rakkaus ei istu aloillaan katsomassa kun sen kohteet menevät helvettiin, sillä jos Jumala sinua rakastaa, silloin Hän sinut myös pelastaa. Hänen iankaikkinen rakkautensa on mahtava suvereeni voima, joka aina vetää kohteensa Häneen. Hän sanoo, "sentähden", koska Hän rakastaa kansaansa, Hän tehokkaasti vetää heidät pois synneistänsä ja kuolemasta, Hänen iankaikkisen pelastuksen kirkkauteen. Hänen suvereeni rakkautensa ei salli omiensa joutua kadotukseen. Helvetissä ei ole, eikä siellä tule milloinkaan olemaan, yhtään Hänen rakkautensa kohdetta. Kuinka **julmaa** Hänen rakkautensa olisikaan, jos se ei tahtoisi pelastaa helvetiltä, ja kuinka **heikkoa** se olisikaan, jos se ei siihen pystyisi.

Julma tai heikko rakkaus ei ole Jumalan rakkautta. Apostoli Paavali sanoo, "mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, **suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät**, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, **eläväksi** Kristuksen kanssa..." (Ef. 2:4–5). Jumala elähdyttää kansansa hengellisellä elämällä, Hänen laupeuden ja armon mahtavalla voimalla. Miksi? Miksi Jumala antaa heille elämän sen sijaan, että antaisi heidän mädäntyä helvetissä? On vain yksi syy, Hän rakastaa kansaansa. Hänen rakkautensa ei ole heikkoa tai kykenemätöntä, joka ei voisi muuta, kuin itkeä helvetin kadotettujen sielujen perään. Jumalan rakkaus **vapauttaa** syntisen helvetin tuhosta.

Apostoli Johannes on samaa mieltä, sillä hän julistaa, "Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi..." (I Joh. 3:1). Katso Jumalan rakkautta, katso sen luonnetta. Se on niin suvereeni ihme, että se mahdollistaa sen, että valittuja voidaan kutsua Jumalan lapsiksi. Niitä, jotka luontonsa mukaan ovat vihan lapsia, voidaan kutsua Jumalan lapsiksi, koska Hän niin rakastaa. Rakkaudessaan Hän vapauttaa heidät, niinkuin Israelin ammoin. "Kun Israel oli nuori, **rakastin minä sitä, ja Egyptistä minä kutsuin poikani**" (Hoosea 11:1).

Jumala ei rakasta jokaista. Jumalan rakkaus on suvereenia ja aina pelastavaa, joten ainoastaan pelastuvat voivat olla Hänen rakkautensa kohteena. Jumala rakastaa valittujaan, jotka Hän on valinnut pelastukseen, mutta Hänen ikuinen viha lepää tuomitun syntisen päällä. Psalmin tekijä julistaa, "Herra tutkii vanhurskaat, mutta jumalattomia ja niitä, jotka vääryyttä rakastavat, **hänen sielunsa vihaa**" (Ps. 11:5). Jumala ei ainoastaan vihaa jumalattomien syntejä, vaan itse jumalattomia. "Ylvästelijät eivät kestä sinun silmiesi edessä; sinä **vihaat** kaikkia **väärintekijöitä**" (Ps. 5:6). Ei Hänen rakkautensa, vaan Hänen vihansa lepää heidän yllä pysyvästi (Ps. 7:12; Joh. 3:36). Jaakob, jonka Jumala valitsi Kristuksessa ennen maailman perustamista, on kaiken Jumalan rakkauden kohde. Eesau, jonka Jumala sääti häviöön, on Jumalan ikuisen vihan kohde. Jumala sanoi, "Jaakobia minä rakastin, mutta Eesauta minä vihasin" (Mal. 1:2–3; Ro. 9:13), joten Jumala ei pelasta Eesauta, vaan jättää hänet synteihinsä ja helvetin ikuiseen kärsimykseen.

Ihminen, joka menee helvettiin, ei mene sinne Jumalan rakkaudesta **huolimatta**. Hän menee sinne **ilman** Jumalan rakkautta. Toisaalta, ihminen, joka menee taivaaseen, ei mene sinne tahtonsa tai tekojensa mukaan, vaan Jumalan suvereenin ja aina pelastavan rakkauden takia. Mikä siunattu lohtu Jumalan lapselle. Jumalan rakkaus ei jätä häntä helvettiin, vaan nostaa ja pelastaa hänet synnistä ja kuolemasta. Jumalan suvereeni rakkaus ei salli hänen nähdä kadotusta. Mikä ihmeellinen rakkaus! Mikä tehokas voima! Jumalan ihmisten tulisi siis riemuita, sillä "Jumala, meidän Isämme, joka on

rakastanut meitä ja armosta antanut meille iankaikkisen lohdutuksen ja hyvän toivon" (II Tess. 2:16). Heidän tulisi riemuita Jumalan **suvereenisessa** rakkaudessa.

JUMALAN RAKKAUS JA RISTI

Kaikesta edellisestä seuraa, että Kristuksen uhrikuolema on suvereeni voima, joka aikaansaa Jumalan kansan pelastuksen, sillä Jumalan suvereeni rakkaus **ilmenee** Kristuksen ristissä. Kristuksen uhrikuolema on osoitus siitä suuresta rakkaudesta, jolla Jumala rakastaa kansaansa. Ristissä näemme Jumalan tehokkaan rakkauden **suvereenisesti toimivan**. Apostoli Johannes kirjoittaa, "Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa" (I Joh. 4:9).

Katsoessamme ristille näemme Jumalan rakkauden kaikessa ihmeellisyydessään. Ajattele sitä! Niin Jumala rakasti kansaansa, että Hän **antoi** ainokaisen Poikansa kuolemaan, että heillä olisi elämä Hänen kauttansa. Hän lähetti **oman** Poikansa, joka on Isän helmassa, ja jota Jumala rakastaa täydellisellä ja äärettömällä rakkaudella. Niin suuri, niin ääretön, niin ihmeellinen on Jumalan rakkaus kansaansa kohtaan, että Hän antoi **Itsensä**, Pojassansa ristillä. Apostoli Paavali sanoo, että "Herran seurakunta", on se seurakunta, "jonka hän (Jumala) omalla verellensä on itselleen ansainnut" (Ap.t. 20:28).

Meidän on siis totisesti nähtävä, että Kristuksen uhrikuolema oli osa Jumalan ikuisesta suunnitelmasta kansansa pelastukseksi. On mahdotonta, että risti olisi jotakin satunnaista tai tahatonta, sillä ristin ja Jumalan rakkauden suhde on niin läheinen. Kristuksen kuolema ei ollut jotain, joka vain tapahtui. Ristiä ei pakotettu Jumalalle pahojen ihmisten toimesta, jotka asettivat sydämensä Herraa ja Hänen Voideltuansa vastaan. Ei ikinä! Jumalan ikuisen rakkauden ilmentymänä risti on pelastussuunnitelman **sydän** ja **ydin**. Risti on se suvereeni keino, jota Jumala käyttää pelastaakseen rakkaansa helvetiltä. Hän **tarkoituksellisesti pyrki** siihen, että Kristus ristiinnaulittiin heidän syntiensä tähden. Luemme, "Sillä totisesti, tässä kaupungissa kokoontuivat sinun pyhää Poikaasi Jeesusta vastaan, jonka sinä olet voidellut, sekä Herodes että Pontius Pilatus pakanain ja Israelin sukukuntain kanssa, **tekemään kaiken, minkä sinun kätesi ja päätöksesi oli edeltämäärännyt tapahtuvaksi**" (Ap.t. 4:27–28).

Totisesti, pahat ihmiset ottivat ja ristiinnaulitsivat Hänet, mutta kaikki tapahtui Jumalan hyvän ja täydellisen tahdon mukaan (Ap.t. 2:23). Risti ei ollut mikään satunnaisuus tai jälkiajatus, vaan Kaikkivaltiaan Jumalan – joka toimii mielensä mukaan – **suvereeni** teko. Risti oli Jumalan säädöksen täydellinen toimeenpano. Ilmestyskirjassa puhutaan Kristuksesta "Karitsana... joka maailman alusta teurastettu on" (13:8 Biblia). Hän on pelastuksemme tähden teurastettu Karitsa, Jumalan ikuisen päätöksen mukaan.

Ristissä on voima itsessään – Jumalan **suvereeni voima**. Kristuksen uhrikuoleman on **pelastettava** ja **annettava elämä** kaikille Jumalan rakkauden kohteille, sillä sitä varten Hänet lähetettiin, että meillä Hänen kuoleman kautta olisi elämä. Risti ei **mahdollista** pelastusta kaikille niin, että jokainen sen voisi saada, jos vain ottaisi. Kristuksen kuolema **tosiaan pelastaa** Jumalan valitut. "Sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on" (Luuk. 19:10). Uhrikuolemallaan Kristus ei ainoastaan valmistellut pelastusta. Hän **aikaansai** pelastuksen. Luemme, "Hän ei ole tuonut uhrina pukkien eikä sonnien verta, hän on uhrannut oman verensä. Näin hän on kertakaikkisesti täyttänyt tehtävänsä, astunut sisään kaikkeinpyhimpään ja **hankkinut** meille ikiajoiksi lunastuksen" (Heb. 9:12 UK). Se on pelastavaa voimaa, samaa josta apostoli opettaa

sanoessaan, "me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, **on Kristus, Jumalan voima** ja Jumalan viisaus" (I Kor. 1:23–24). Totisesti, "ristiinnaulittu Kristus" on "Jumalan voima" – suvereeni toimiva Jumalan voima, joka pelastaa kansansa kaikesta synnistä. Jumala rakastaa omiansa, Kristus kuoli heidän puolestaan, toki he silloin kaikki pelastuvat.

ERITYINEN LUNASTUS

Kaikki edellämainittu edellyttää, että ristin sovituskoulu on oltava **rajoittunut koskemaan vain Jumalan rakastamaa kansaa**. Lunastus rajoittuu niihin, joita Jumala rakastaa ja, jotka Hän on valinnut pelastukseen ennen maailman perustamista. Kristus **ei** kuollut jokaisen ihmisen puolesta, vaan Hän kuoli Jumalan valittujen puolesta ja ainoastaan heidän puolestaan. Tämän on oltava totta, koska Jumalan valinta ja rakkaus ovat suvereenia. Jumalan ei tarvitse mahdollistaa jokaisen ihmisen pelastusta ja sitten odottaa ihmisen valintaa. Hän ei olisi suvereeni jos Hänen näin tarvitsisi tehdä. Rajoittamaton sovitus on ristiriidassa Jumalan suvereniteetin kanssa, sillä silloin ihminen olisi suvereeni, eikä Jumala. Jumala, kuitenkin on suvereeni ja Hän on suvereenisesti toteuttamassa pelastussuunnitelmaansa. Hän lähetti Kristuksen kuolemaan, ei kaikkien puolesta, vaan ainoastaan niiden puolesta, jotka Hän **aikoi** pelastaa.

Tätä oppia juuri Jeesus itse meille opettaa. Hän sanoo, "Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut, niinkuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän; ja minä annan henkeni **lammasten edestä**" (Joh. 10:14–15). Kristus on Hyvä Paimen ja Hänen omansa (jotka Hän tuntee ja, jotka tuntevat Hänet) ovat Hänen lampaitaan. Hän antaa elämänsä lampaiden puolesta. Hän ei kuollut kaikkien puolesta, sillä Hän tekee sen selväksi, että monet eivät ole Hänen lampaitaan. Samassa luvussa jakeessa 26 Hän sanoo, "Mutta te ette usko, sillä **te ette ole minun lampaitani**". Syntiset, jotka ei Kristusta tunne, eivät Häneen usko, koska he eivät ole Hänen lampaita (valittuja). Näiden puolesta Kristus ei kuollut, vaan ainoastaan lampaiden.

Apostoli Paavalin mukaan lampaista muodostuu Kristuksen seurakunta. Hän kehottaa seurakunnan vanhimpia, "Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan **Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellensä on itselleen ansainnut**" (Ap.t. 20:28). Jumala Kristuksessa hankki seurakunnan itselleen Kristuksen kalliilla verellä. Hän ei ostanut koko ihmiskuntaa, vaan Hänen vuodatti verensä yksin omiansa lunastukseksi. Tämä on hyvin kauniisti ilmaistu Efesolaiskirjeessä, josta luemme, "Miehet, rakastakaa vaimojanne, niinkuin Kristuskin rakasti **seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä**" (5:25). Kristus rakasti seurakuntaansa jo ennen maailman perustamista ja sen takia Hän antoi itsensä, jopa elämänsä ristillä. Huomaa miten tässä katkelmassa kytkeytyvät Kristuksen **rakkaus** ja Kristuksen **uhrikuolema**, ja kummatkin kohdistuvat erityisesti vain valittuihin.

Roomalaiskirjeen luku 8 vahvistaa sovituksen rajallisen kattavuuden. Siinä meille kerrotaan selvästi, että Kristus kuoli **valittujen** puolesta. Apostoli sanoo, "Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?" (Ro. 8:32). Keitä ovat nämä ihmiset joiden puolesta Kristus annettiin alttiiksi? Keitä ovat "me kaikki"? Vastauksen löydämme jakeista 33 ja 34, "Kuka voi syyttää **Jumalan valittuja**? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme. He ovat Jumalan valittuja. Jumalan valittujen ei tarvitse ikinä pelätä kadotusta, sillä Kristus kuoli heidän edestänsä ja tämän kuoleman kautta Jumala

vanhurskauttaa heidät. Tämä on ristin voima. Syntiset, jotka eivät tästä vanhurskauttamisesta tiedä ja, jotka ovat tuomitut ikuiseen helvettiin, eivät mitenkään voi olla osallisia Kristuksen uhrikuoleman sovitustyöstä. Ei olisi perustaa tuomita heitä. Miksi heidät tuomittaisiin synneistänsä, jos Kristus olisi maksanut ne ristillä? Ei, Kristus ei kuollut heidän puolestaan. Hän kuoli Jumalan valittujen puolesta. Ristintyö on niin suvereeni, ettei mikään ikinä voi tuomita Jumalan valittuja. Ei mikään ikinä pysty erottamaan heitä Jumalan rakkaudesta, joka ilmenee ristiinnaulitussa Kristuksessa (Ro. 8:35–39). Herramme sanoo, "Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja **he eivät ikinä huku**, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni" (Joh. 10:28). Totisesti, "Hän (Kristus) saa nähdä **siemenen** (valitut)... Hänen sielunsa on työtä tehnyt, saa hän ilonsa nähdä, ja tulee ravituksi" (Jes. 53:10–11 Biblia).

REGENERAATIO

Jumala on suvereeni. Koko Hänen olemuksensa on suvereeni. Hänen tahtonsa on niin suvereeni, että Hän yksin päättää, valinnan tai hylkäämisen kautta, jokaisen ihmisen kohtalon. Ratkaiseva tekijä on Hänen tahtonsa, eikä ihmisen tahto. Hänen rakkautensa seisoo suvereenin armovalinnan takana ja, siksi tämän siunatun rakkauden kohteet pelastuvat varmasti. Kristuksen kuolema, tämän tehokkaan rakkauden ilmentymänä, varmistaa valittujensa pelastuksen.

Kaikesta edellisestä johtuu se, että myös **pelastuksen sovellus** on Jumalan suvereenia työtä. **Mahdotonta** on, että Jumala olisi kaiken muun valmistanut suvereenisesti, ja sitten jättänyt pelastuksen soveltamisen ihmisten käsiin. Ei niin, vaan Jumala, joka on kaiken suunnittelija, myös toteuttaa suunnitelmansa **yksin**. Hän suvereenisesti soveltaa pelastuksen valittuun syntiseen.

Tämä on nähtävissä ensimmäisestä pelastustyöstä, jonka Jumala tekee valitussa ja rakastetussa syntisessä. **Regeneraatio**, uudestisyntyminen ei ole ihmisteko, vaan Kaikkivaltiaan suvereeni työ, jossa Hän antaa elämän hengellisesti kuolleelle syntiselle, ilman mitään ihmisen myötävaikutusta. Luemme Efesolaiskirjeestä, "mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, **on tehnyt meidät**, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, **eläväksi** Kristuksen kanssa – armosta te olette pelastetut – ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa" (2:4–6). Luontomme mukaisesti olemme hengellisesti kuolleita, mutta regeneraatioon Jumala elävöittää. Regeneraatio on **hengellinen ylösnousemus** hengellisestä kuolemasta. Jumala antaa elämän niille, jotka olivat täysin "kuolleita rikoksiinsa". Vain Jumalan ihmeellinen, voimallinen ja suvereeni armo voi aikaansaada ruumiillisen tai hengellisen ylösnousemuksen. Haudassa mädäntyvä ruumis ei voi nostaa itseänsä ylös, sillä siinä ei ole elämää. Mahdotonta on kuolleen mitään tehdä. Yhtä mahdotonta on hengellisesti kuolleen vaikuttaa regeneraatioonsa.

Regeneraatio ei ole mitään vähempää, kuin **uuden sydämen istuttaminen**. Hesekielin profetiasta luumme, "Ja minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäanne. Minä poistan teidän ruumiistanne kivisydämen ja annan teille lihasydämen" (Hes. 36:26). Luontonsa mukaan, kuolleella syntisellä on kivikova sydän. Se ei ole Jumalan Sanalle vastaanottavainen. Se ei rakasta Jumalaa, eikä etsi Jumalan käskyjen mukaista vaellusta, mutta regeneraatioon Jumala suvereenisesti poistaa kivisydämen ja antaa pehmeän ja vastaanottavaisen lihasydämen. Suurena Lääkärinä, Hän istuttaa Pyhän Henkensä kautta sydämen, joka rakastaa Häntä ja etsii kuuliaisuutta Hänen käskyilleen. Ilman uutta sydäntä syntisen on mahdotonta kääntyä synneistänsä ja etsiä, uskon kautta, elävää ja totista Jumalaa.

Regeneraatio ei siis voi olla riippuvainen ihmisen tahdosta tai teosta. Usko ja parannus **eivät** voi edeltää regeneraatiota, joten ne eivät voi olla regeneraation **ehdoja**. Usko ja parannus ovat mahdollisuuksia ilman uudestisyntymistä. Regeneraatio ei ole uskon hedelmä, vaan usko on regeneraation hedelmä. Apostoli Johannes kuvailee uudestisyntyneitä uskovia sellaisina, "jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta **eikä miehen tahdosta**, vaan Jumalasta" (Joh 1:13). Avustaako vauva omassa synnytyksessään? Onko hänellä osaa hedelmöitymisessään? Ei tietenkään, eikä ihminenkään avusta Jumalan antamassa uudessa syntymässä. Paavali opettaa meitä, "**pelasti hän meidät**, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan **uudestisyntymisen** peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta" (Tiitus 3:5). Ihminen syntyy Jumalan perheeseen yksin Jumalan suvereenin teon kautta.

Regeneraation uuden elämän alku ei ole veressä (fyysisessä polveutumisessa), eikä myöskään lihan tahdossa (luonnollisissa haluissa). Tätä elämää ei voi johtaa **ihmistahtoon** ollenkaan. Yksin Jumalassa on sen alku. Regeneraatio ei ole ikinä ihmisvalinnan tulos. Totisesti, "joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa" (Joh. 3:3). Miten sitten ihminen uudestisyntyy? Apostoli Pietari sanoo, että se on **Jumala**, "joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntynyt meidät elävään toivon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta" (I Piet. 1:3). Jumalan omat uudestisyntyvät voimallisen ja elävän Sanan kautta. "Te, jotka olette **uudestisyntyneet**, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, **Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta**" (I Piet. 1:23). Regeneraatio on Jumalan suvereeni työ. Yksin Hän voi, Sanansa kautta, antaa iankaikkisen elämän kuolleille.

IHMISEN TURMELUS

Jumalan suvereniteetin tarpeellisuus regeneraatiossa (ja koko pelastuksessa) ilmenee etenkin ihmisen **täydellisessä turmeluksessa**. Ihminen on täysin kykenemätön pelastamaan itsensä. Hänellä ei ole **tahtoa**, eikä **voimaa** muuttaa syntistä sydäntään. Profeetta kysyykin, "Voiko etiopialainen muuttaa ihonsa ja pantteri pilkkunsa? Yhtä vähän te voitte tehdä hyvää, te pahantekoon tottuneet" (Jer. 13:23). Ihminen ei voi muuttaa pahan sydämensä, tahtonsa ja mielensä luonnetta, niinkuin etiopialainenkaan ei voi muuttaa mustan ihonsa väriä tai pantteri pilkkujansa. Ihminen **syntyy** pahasydämisenä ja turmeltuneena tähän maailmaan. Ilman Jumalan suvereenia työtä tästä sydäimestä ja turmeltuneesta luonnosta ei ikinä tule valkoista, hyvää, puhdasta ja vanhurskasta, Jumalan silmissä.

Ihmislunnon turmelus on **täydellinen**. Se ulottuu koko olemukseen ja tekee ihmisestä kykenemättömän **mihinkään** hyvään. Apostoli kirjoittaa, "niinkuin kirjoitettu on: Ei ole **ketään** vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole **ketään** ymmärtäväistä, ei **ketään**, joka etsii Jumalaa; **kaikki** ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole **ketään**, joka tekee sitä, mikä hyvä on, **ei yhden yhtäkään**" (Ro. 3:10–12). Monesti voi näyttää siltä, että luonnollinen ihminen tekee jotain hyvää. Jumalan arvio on kuitenkin selvä: "Ei ole ketään, joka tekee hyvää, ei yhden yhtäkään." Mahdotonta on, että luonnollinen ihminen tekisi jotain hyvää. Luonnollinen ihminen ei **edes voi** etsiä Jumalaa.

Luonnollinen ihminen on kapinallinen, joka vastustaa Jumalaa ja Jumalan valtakuntaa. Hän on synnin **orja**, eikä voi muuta, kuin tehdä syntiä. Hän on sokea ymmärrykseltään ja perverssi tuomioissaan. Kaikilla teillään hän matkii hengellistä isäänsä paholaista. Hänen **tahtonsakin** on orjuutettu saatanan tahtoon. Tätä Jeesus opettaa, kun Hän sanoo, "Te olette isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa" (Joh 8:44). Luonnollinen ihminen vihaa Jumalaa ja Hänen

Voideltuansa. Hän on niin kaukana pelastuksen etsimisestä, että rakastaa pimeyttä valon sijaan. "Mutta tämä on tuomio, että valkeus on tullut maailmaan, ja **ihmiset rakastivat pimeyttä** enemmän kuin valkeutta; sillä heidän tekonsa olivat pahat. Sillä jokainen, joka pahaa tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi" (Joh. 3:19–20). Totisesti, niinkuin Kirjoitukset meille opettavat, luonnollinen ihminen on "**kuollut** rikoksiinsa ja lihansa ympärileikkaamattomuuteen" (Kol. 2:13).

Luontomme turmelus on isiltä **perittyä**. Synnin seurauksena Aatamin luonto muuttui pahaksi ja tämä pahuus siirtyy sukupolvesta sukupolveen. Synnymme syntisinä. Luontomme on turmeltunut ennen, kuin syyllistymme henkilökohtaisiin rikkeisiin. Meidän on sanottava Daavidin kanssa, "Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt" (Ps. 51:7). Olemme syyllisiä turmeltuneesta luonnostamme riippumattakin, sillä Jumala **lukee** meille syyksi Aatamin ensimmäisen synnin paratiisissa. Apostoli Paavali sanoo, "Sentähden, niinkuin **yhden ihmisen** kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska **kaikki ovat syntiä tehneet**" (Ro. 5:12). Olemme isämme Aatamin kanssasyllisiä. Tämä on luonnonmukainen tilamme ja asemamme.

Erillään Jumalasta tahtomme ja työmme vain lisäävät velkataakkaamme. Erillään Jumalasta olemme paholaisen lapsia, jotka ansaitsevat tulla tuomituiksi hänen ja hänen pahojen enkeliensä kanssa. Erillään Jumalasta emme voi tehdä mitään, joka Häntä miellyttäisi. Olemme kuin kuivat luut – luita ilman elämää, ilman lihaa ympärillä, ilman elämän henkäystä, mutta siltikin, kaikki Jumalan omat **elävät**, sillä Hän, regeneroivassa armossaan, **suvereenisesti antaa heille elämän**. Hän sanoo heille, "Kuivat luut, kuulkaa Herran sana. Näin sanoo Herra, Herra näille luille: Katso, minä annan tulla teihin hengen, ja te tulette eläviksi. Minä panen teihin jänteet, kasvatan teihin lihan, vedän yllenne nahan ja annan teihin hengen, ja te tulette eläviksi. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra" (Hes. 37:4–6). Jumala tekee sen mihin syntiset eivät kykene.

PELASTAVA KUTSU

Ihminen muuttuu syvältä sisältäpäin, kun Jumala suo hänelle regeneroivan armonsa. Hän, joka oli hengellisesti kuollut, nostetaan kuolleista. Hän syntyy uudesti ylhäältä. Hän, joka ei ennen pystynyt edes **näkemään** Jumalan valtakuntaa (Joh. 3:3), saa silmät nähdäkseen, korvat kuullaakseen ja sydämen ymmärtääkseen Jumalan ja Hänen valtakuntansa asioita. Regeneraatiossa Jumala antaa hengellisen **voiman**, jotta ihminen kykenee käsittämään Kristuksen.

Ihminen ei kuitenkaan tämän jälkeen ole omillaan, niin ettei hän enää tarvitsisi Jumalaa. Pelastus on niin täysin Jumalan käsissä, että regeneraationkaan jälkeen ihminen ei tule uskoon ja parannukseen ilman Jumalan lisätyötä. Jumalan on **suvereenisesti ja pelastavasti kutsuttava** syntinen, että hän voisi tulla **kääntymykseen** ja **tietoisuuteen** pelastuksestaan.

Apostoli opettaa meille, että Jumalan pelastava kutsu on oleellinen osa katkeamattomassa pelastuksen ketjussa. Hän sanoo, "mutta jotka hän on edeltämäärännyt, ne hän on myös **kutsunut**; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut" (Ro. 8:30). Kutsu on yhtä välttämätön osa pelastusta, kuin ennaltamäärääminenkin, sillä Jumalan omia ovat ne, jotka julistavat "sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä **kutsunut** teidät ihmeelliseen valkeuteensa" (I Piet. 2:9). Jokainen oikea Jumalan lapsi on kutsuttu synnin ja kuoleman pimeydestä Jumalan pelastuksen kirkkaaseen valoon.

Ilman tätä Jumalan pelastavaa kutsua on täysin mahdotonta huutaa Häntä avuksi, sillä mitä pelastukseen tulee, **ihminen ei kutsu Jumalaa**, vaan **Jumala kutsuu ihmisen**. Totisesti, ihmisen on huudettava Jumalaa pelastuaksensa, sillä apostoli sanoo, "jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu" (Ro. 10:13). Apostoli kuitenkin jatkaa, "Mutta kuinka he **huutavat avuksensa** sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat **uskoa** siihen, josta eivät ole (kirjaimellisesti) **kuulleet**? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole **julistajaa**? (Ro. 10:14). Valitun syntisen on huudettava Jumalaa avuksi pelastukseen. Sen hän kuitenkin tekee vain uskossa Jeesukseen Kristukseen. Hänen on uskottava ensin. Ilman uskoa ei voi huutaa Jumalaa avuksi. Ja usko Kristukseen tulee ainoastaan **kuulemalla** Kristuksen **kutsun**. Valitun on kuultava Kristuksen ääni, joka kutsuu hänet pimeydestä ihmeelliseen valoon. Kristus, lampaiden Hyvänä Paimenena, kutsuu omansa luokseen. Hän sanoo, että Hän **kutsuu** omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos (Joh. 10:3). Kristus itse puhuu omillensa ja kutsuu esiin uskoa ja parannusta heidän regeneroiduista sydämistään.

Tämä Jumalan kutsu on **voimallinen ja tehokas**, eikä sitä voi vastustaa. Se on **sisäinen** kutsu, joka kohdistuu regeneroituun sydämeen ja **aina** se tuottaa hedelmää. He kuulevat Elävän Jumalan elävän Sanan ja tämä Sana tekee täsmällisesti sen minkä Jumala tahtoo. Jumala sanoo, "niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin" (Jes. 55:11). Tämän taivaallisen Sanan mahtavan tehokkaan työn ansiosta, lampaat kuulevat Hänen äänensä ja he uskossa seuraavat Paimentaan. Jeesus sanoo, "Minun lampaani **kuulevat minun ääntäni**, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua" (Joh. 10:27).

Jumalan vastustamaton kutsu tulee ulkoisen **evankeliumin saarnan** kautta. Roomalaiskirjeessä (10:14) kysytään, "Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole **julistajaa**?" Regeneroitu syntinen kuulee Kristuksen kutsun vain evankeliumin saarnan kautta. Regeneroidun syntisen uskon, parannuksen, kuuliaisuuden ja rakkauden vastaus on aina vastaus **evankeliumin** kutsuun. Apostoli sanookin, "Mutta me olemme velvolliset aina kiittämään Jumalaa teidän tähtenne, veljet, te Herran rakastetut, sentähden että Jumala alusta alkaen valitsi teidät pelastukseen Hengen pyhityksessä ja uskossa totuuteen. Siihen hän on myös **kutsunut teidät meidän evankeliumimme kautta**, omistamaan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden" (II Tess. 2:13–14).

Edellä sanottu ei kuitenkaan tarkoita sitä, että tämä kutsu olisi jotain ihmistyötä. Jumalan Sana, saarnaajan esilletuomana, koskettaa regeneroitua sydäntä niin, että usko ja parannus tulevat esille. Se on kokonaan **Jumalan työtä**. Se on Jumalan suvereeni kutsu, sillä Jumala on "hän, joka on meidät pelastanut ja **kutsunut** pyhällä kutsumuksella, **ei meidän tekojemme mukaan, vaan oman aivoituksensa ja armonsa mukaan**, joka meille on annettu Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja" (II Tim. 1:9). Ihminen ei ensin kutsu Jumalaa, vaan Jumala kutsuu ihmistä. Ei sen mukaan mitä ihminen on tai tekee, vaan ennaltamääräävän päätöksensä ja runsaan armonsa mukaan. Hän, saarnan kautta, suvereenisesti kutsuu valittunsa, "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon" (Matt. 11:28). He, Hänen armonsa kautta, kuulevat noissa Sanoissa Pelastajansa äänen ja menevät Hänen tykönsä, sillä "Jumala on uskollinen, hän, jonka kautta te olette **kutsutut** hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, yhteyteen" (I Kor. 1:9). Jumala, joka lupaa pelastaa omansa, kutsuu heidän sydämistään uskon, joka liittää heidät Kristuksen yhteyteen iankaikkisiksi ajoiksi.

PELASTAVA USKO

Syntinen **aina tulee** totiseen ja pelastavaan uskoon silloin, kuin Jumala suvereenisesti regeneroi ja kutsuu hänet Sanansa ja Henkensä kautta. Hänen **on uskottava**, sillä regeneraatiossa Jumala antaa hänelle hengellisen elämän ja pelastavassa kutsussa uskon. On mahdotonta olla uskomatta. Regeneroitu sydän, joka kuulee Kristuksen kutsun aina uskoo Kristukseen. Usko on välttämätön osa pelastusta. Kukaan ei pelastu ilman uskoa. Luemme, "Joka **uskoo** Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä" (Joh. 3:36). Sinulla on ikuinen elämä jos uskot. Sinulla ei ole mitään osaa ikuisen elämään jos et usko. Näin Jeesus saarnasi, "...tehkää parannus ja **uskokaa** evankeliumi" (Markus 1:15), myös Paavali ja Silas, " **Usko** Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi" (Ap.t. 16:31). Ilman pelastavaa uskoa ei ole pelastusta.

Suuri osa ihmisistä olettaa, että usko on ihmisen osuus pelastuksessa, koska Kirjoitukset selvästi ilmoittavat, että jokaisen ihmisen velvollisuus on uskoa Kristukseen. Modernit evankelistat sanovat, että usko on pelastuksen **ehto**, jonka ihmisen on täytettävä ennen kuin Jumala pelastaa hänet. He sanovat, että Jumala tahtois pelastaa meidät, mutta Hän ei voi ennen kuin uskomme. Jumala on tehnyt kaiken tarpeellisen pelastukseksimme. Hän on valmiina regeneroimaan meidät, valmiina antamaan armonsa, valmiina antamaan anteeksi syntimme, mutta kaikki tämä riippuu uskostamme. Oi kyllä, Jumala tekee kaiken pelastuksessa. Pelastumme yksin armosta, mutta tämä yksi asia on jätetty ihmiselle. **Meidän** on ensin uskottava. Jumala ei voi, eikä tahdo tehdä sitä puolestamme. Kaikki Jumalan pelastava armo odottaa ihmisen uskon tekoa.

Tämä kaikki on kuitenkin vastakkaista Pyhien Kirjoitusten opetukselle. **Usko** on yhtä paljon Jumalan **suvereeni teko**, kuin loputkin pelastuksesta. Tämä voidaan nähdä siitä, että uudestisyntymätön ihminen ei voi mitenkään uskoa Kristukseen. Miten voi ihminen, joka on "kuollut rikoksiinsa ja synteihinsä" (Ef. 2:1) uskoa Kristukseen? Hengellisesti kuolleilla ei ole hengellistä elämää, ei hengellistä voimaa uskoon. Jeesus sanoo, "Ei kukaan **voi tulla minun tyköni**, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä..." (Joh. 6:44). **Ei kenelläkään**, itsestään, ole kykyä mennä Kristuksen luokse uskossa. Tämä on täysin mahdotonta. Vain silloin, kuin Jumala meidät suvereenisesti vetää vastustamattoman armonsa kautta, voi meillä olla oikeata uskoa, joka etsii Kristusta.

Usko ei ole ihmisen työ, vaan **Jumalan työ**. Kirjoitukset opettavat meitä, että Jumalan omina, "uskomme... hänen väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan" (Ef. 1:19). Usko siis ei ole ihmisen lahja Jumalalle, vaan **Jumalan lahja** ihmiselle. Ihmiselle usko ei ole luonnollista, jos Jumala ei sitä hänelle anna sitä ei hänellä ole. Apostoli Paavali julistaa, "Sillä armosta te olette pelastetut **uskon** kautta, **ette itsenne kautta** – se on Jumalan **lahja** – ettei tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi" (Ef. 2:8–9). Usko ei tule meiltä. Se ei ole uudestisyntymättömän sydämen, eikä tahdon työ. Usko on Jumalan lahja, jonka Jumala armosta antaa omillensa. Tämä varmistuu apostolin sanoista filippiiläisille uskoville. Hän sanoo, "Sillä teidän on **suotu**, Kristuksen tähden, ei ainoastaan **uskoa** häneen, vaan myös kärsiä hänen tähtensä" (Fil. 1:29).

Usko viedään niin kauas pois ihmisen käsistä, että Kirjoituksissa se nähdään lähtevän Jeesuksesta Kristuksesta itsestään. Luemme, "silmät luotuina **uskon alkajaan ja täyttäjään**, Jeesukseen..." (Heb. 12:2). Ihminen ei ole oman uskonsa perustaja. Jeesus Kristus on. Hän on kaiken uskon lähde, sillä yksin Hän ansaitsi uskon omillensa uhrikuolemansa kautta. Hän **aikaansaa** uskon aloittamalla sen omiensa sydämissä. Hän on se, joka saa uskon kasvamaan ja kehittymään **loppuunsa**, sen täydellisyyteen kirkkaudessa. Ei siis ole mikään ihme, kun Kristuksesta sanotaan, "Ja **Herra lisäsi**

heidän yhteyteensä joka päivä niitä, jotka saivat pelastuksen" (Ap.t. 2:47). Se on Kristus, joka kokoaa valittunsa maailmasta työstämällä uskoa heidän sydämissään, ja näin lisää heidät seurakuntaansa.

Jumalan valinta on uskon perimmäinen lähde. Ilman armovalintaa kukaan ei voi uskoa.

Hylkäämistuomio on epäuskon **suvereeni syy**, vaikka jumalattomat kieltäytyvätkin uskomasta sydämensä pahuuden tähden. Jeesus opettaa meille tämän, kun Hän sanoo, "Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaistani" (Joh. 10:26). Nämä ihmiset, joille Jeesus puhui, eivät uskoneet, **koska** he eivät olleet Kristuksen lampaita – Hänen valittujaan. Toisaalta, silloin kuin ihminen uskoo, se johtuu ainoastaan siitä, että hän on yksi Jumalan valituista. Luemme Apostolien tekojen kirjasta, "...ja **uskoivat**, kaikki, jotka olivat **säädetyt** iankaikkiseen elämään" (13:48). Jumala antaa lahjaksi uskon niille, jotka Hän on valinnut. Valituille annetaan usko pelastukseksi Jumalan suunnitelman mukaisesti, joten kaikkien, jotka uskovat Herraan Jeesukseen Kristukseen, on myönnettävä "uskovansa armon kautta" (Ap.t. 18:27 Biblia) – yksin Jumalan suvereenin armon kautta.

KÄÄNTYMYS

Syntinen **kääntyy**, kun Jumala suvereenisesti työstää pelastavaa uskoa hänen regeneroidussa sydämessään. Pelastava usko on luonteeltaan sellaista, että kääntymys on aina sen hedelmää. Kääntymys on toiminnassa olevaa uskoa. Oikea usko ilman kääntymystä synneistä Jumalan puoleen on mahdottomuus. Kääntymys on **hengellistä, eettistä**. Tessalonikalaisista uskovista, jotka kääntyivät epäjumalanpalveluksesta, sanottiin, "te epäjumalista **käännitte** Jumalan tykö, palvelemaan elävää ja totista Jumalaa" (I Tess. 1:9). Kääntymys on kääntymystä saatanasta Jumalan puoleen. Se on kääntymystä pimeyden valtakunnasta Jeesuksen Kristuksen valtakunnan valoon. Se on kääntymystä pahuuden ja synnin elämästä vanhurskaaseen elämään. Kääntymyksessä syntinen **tekee parannusta** synneistään. Hän muuttaa mielensä suhteessa syntiin. Hän näkee olevansa syntinen, jumalinen suru täyttää hänet synnin tähden ja hän lopulta hylkää syntinsä. Hän pysyy silti syntisenä, vaikka päivittäin kääntyykin synnistä pois, Jumalan puoleen.

Kääntymys, niinkuin uskokin, on välttämätön osa pelastusta. Jeesus sanoi, "Totisesti minä sanon teille: ellette **käännny** ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan" (Matt. 18:3). Molemmissa Testamenteissa kääntymyskäsky esiintyy tärkeänä osana evankeliumin saarnaa. Jumala, Hesekielin kautta vaatii, "**Kääntykää, palatkaa** pois kaikista synneistänne, ja älköön syntivelka tulko teille lankeemukseksi" (Hes. 18:30). Apostoli Pietari saarnasi helluntaipäivänä, "**Tehkää siis parannus ja kääntykää**, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois" (Ap.t. 3:19). Ei kukaan mene sisälle Jumalan valtakuntaan ilman parannusta ja kääntymystä.

Tämä käsky ei kuitenkaan tarkoita sitä, että ihmisellä itsessään olisi kyky kääntyä. Kääntymys ei ole ihmistyö. Ilman armoa on yhtä mahdotonta uskoa, kuin tehdä parannusta ja kääntyä synneistä. Kääntymys on yksin Jumalan armon työtä. Tämä on jokaisen totisen Jumalan lapsen kokemus. Jumalan lapset huutavat Jumalalle, "**Palauta minut, niin minä palajan**; sillä sinä olet Herra, minun Jumalani" (Jer. 31:18). Ei ole kääntymystä, jos ei Herra Jumala käännä ihmistä, mutta jos Jumala hänet kääntää, niin silloin hän totisesti myös kääntyy. Psalmin tekijä sanoo sen näin, "Herra Jumala Zebaot, **käännä meitä**: anna kasvot paistaa, niin me autetuksi tulemme" (Ps. 80:20 Biblia). Pelastumme ainoastaan silloin, kuin Jumala rakkaudessa ja armossa valistaa kasvonsa puoleemme ja **todella kääntää** meidät synneistämme itsensä tykö.

Kääntymys on Jumalan suvereeni työ. Tämä näkyy myös siitä, että jos Jumala **pidättää** armonsä ja **paaduttaa** henkilön, niin kääntymys ei voi tapahtua. Apostoli Johannes, lainaten profeetta Jesajaa, sanoo Jumalasta, "Hän on sokaissut heidän silmänsä ja **paaduttanut** heidän sydämensä, että he eivät näkisi silmillään eivätkä ymmärtäisi sydämellään eivätkä **kääntyisi** ja etten minä heitä parantaisi" (Joh. 12:40). Jumala, pyhydessään ja oikeamielisyydessään, sokeuttaa hyljättyjen silmät ja kovettaa heidän sydämet niin, etteivät he käänny, eivätkä voi kääntyä. Lue Jumalasta, "Niin hän siis on armollinen, kenelle tahtoo, ja paaduttaa, kenen tahtoo" (Ro. 9:18). Kääntymys lopulta riippuu Jumalan suvereenisesta valinnasta. Hän, joko paaduttaa, tai on armollinen.

Sama koskee parannusta. Ei yksikään ihminen voi tehdä parannusta synneistensä ilman mahtavaa Jumalan armotyötä. Juutalaiset, kuullessaan, että Jumala pelastaa myös pakanoita, sanoivat, "Niin on siis Jumala pakanoillekin **antanut parannuksen** elämäksi" (Ap.t. 11:18). "Parannus elämäksi" on jotain, niinkuin uskokin, jonka Jumalan on **myönnettävä** ihmiselle, jotta hänellä se voisi olla. Hän ei voi tehdä parannusta omassa voimassaan. Paavali kehotti Timoteusta, "Mutta ei Herran palvelian tule riitaisen olla, vaan siviän jokaista kohtaan, opettavaisen, pahoja kärsiväisen. Hiljaisuudessa nuhtelevaisen vastahakoisia; **jos Jumala heille joskus antais parannuksen** totuutta ymmärtämään" (II Tim. 2:24–25 Biblia). Parannus on niin Jumalan työtä, että apostoli Pietari saattoi saarnata Kristuksesta, "Hänet on Jumala oikealla kädellensä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi, **antamaan Israelille parannusta** ja syntien anteeksiantamusta" (Ap.t. 5:31). Israel (Jumalan valitut) tekee parannuksen ja saa anteeksiantamuksen vain siksi, että Jumala antaa parannusta koroitettun Pelastajan kautta. Kirjoitukset tekevät asian selväksi: ei kukaan käänny synneistensä Jumalan puoleen, paitsi suvereenisesta armosta.

VANHURSKAUTTAMINEN

Suurimpia pelastuksen siunauksia uskovalle on vanhurskauttaminen uskon kautta. Vanhurskauttaminen tarkoittaa sitä, että ihminen **julistetaan vanhurskaaksi** Jumalan tuomioistuimen edessä. Hän on **laillisen asemansa** mukaan täydellisen vanhurskas, vaikkakin hän on syntinen, joka rikkoo Jumalan pyhää lakia päivittäin. Vanhurskauttamisessa ihminen katsotaan vapaaksi kaikesta syyllisyydestä ja tuomiosta. Hän on Jumalan silmissä yhtä vanhurskas, kuin jos hän ei olisi ikinä syntiä tehnytään.

Sen pitäisi olla itsestäänkin selvää, ettei tällä pelastuksen siunauksella ole mitään tekemistä ihmisen tahdon tai teon kanssa. Kirjoitukset opettavat meille, että se on **Jumala**, joka vanhurskauttaa, ja sen Hän tekee suvereenin armonsä kautta. Profeetta Jesaja kirjoittaa, "**Herrassa on minulla vanhurskaus** ja väkevyys... Sillä Herrassa kaikki Israelin siemen **vanhurskautetaan**, ja saavat hänestä kerskata" (Jes. 45:24–25 Biblia). Kaikki vanhurskautemme "on Herrassa". Me emme vanhurskauta itseämme. Tätä apostoli Paavali opetti galatalaisille kristityille, kun hän sanoi, "ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista... koska ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista" (Gal. 2:16). Vanhurskauttaminen on täysin Kaikkivaltiaan Jumalan työtä. Ei mikään mitä me ajattelemme, sanomme, tai teemme voi meitä tehdä vanhurskaiksi Hänen täydellisen vanhurskautensa edessä.

Itse vanhurskauttamisen **luonne** opettaa meitä, ettei se voi olla ihmistyötä. Vanhurskauttamisessa **syntinen** julistetaan vanhurskaaksi. Jumala vanhurskauttaa ihmisiä, jotka ovat itsessään **pahoja**. Apostoli Paavali kertoo meille, että Jumala "vanhurskauttaa **jumalattoman**" (Ro. 4:5). Jumala, vanhurskauttaessa syntisen, antaa synnin anteeksi, eikä laske sitä hänelle syyksi. Tämä on vanhurskauttamisen ihme. Daavid sanoi sen näin, "Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, **jonka synti on peitetty!** Autuas se ihminen, jolle Herra **ei lue hänen pahoja tekojansa** ja jonka

hengessä ei ole vilppiä!" (Ps. 32:1,2). Vanhurskauttamisessa Jumala voi sanoa omillensa, "Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi" (Jes. 1:18).

Ei ole kysymys siitä, että Jumala **jättää huomioimatta** synnin. Pois se! Ei missään nähdä vanhurskauttamisen **Jumalallista syytä** niin selvästi kuin siinä, että Jumala lähetti oman Poikansa vanhurskauttamaan omansa uhrikuoleman kautta. Jonkun on maksettava valittujen synneistä. Tämä Joku on itse Jumala, Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Vanhurskauttamisen perusta on **Kristuksen veri**. Jumalan valittujen synnit ovat pyyhitty pois Karitsan veressä. Jumala voikin sanoa, koskien Kristusta, "Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi. Tuntemuksensa kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, **vanhurskauttaa monet, säilyttäen päällensä heidän pahat tekonsa** (Jes. 53:11). Totisesti, ihminen on "vanhurskautettu hänen veressään" (Ro. 5:9). Kristus kärsi syntisen ansaitseman tuomion. Hän otti pois omiensa synnit ja antoi oman vanhurskautensa tilalle. Sillä hetkellä kun Kristus kuoli ristillä, hänen omansa **objektiivisesti vanhurskautettiin**.

Vanhurskauttamisen perusta on Kristuksen kuolemassa, ei **uskossa**. Totisesti, olemme vanhurskautetut uskon kautta. "Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi" (Ro. 4:3). Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että uskomme **on** vanhurskaudemme. Vanhurskaudemme on Jeesus Kristus. Apostoli sanoo, "Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja **vanhurskaudeksi...**" (I Kor. 1:30). Usko on Jumalan säätämä ja antama vanhurskauttamisen **väline**, mutta ei sen **perusta**. Uskon kautta olemme yhdistyneet Kristukseen, Hänen kuolemaan ja ylösnousemiseen, Hänen vanhurskauteen ja elämän osallisuuteen. Uskon kautta me subjektiivisesti koemme vanhurskauttamisen siunauksen, mutta usko ei ole vanhurskauttamisen syy.

Vanhurskauttaminen on jo toteutettu Jumalan **iankaikkisessa päätöksessä**, niin kaukana meidän tahtomisistamme ja tekemisistämme. Jumalan valitut ovat **ikuisesti** vanhurskautettuja Jumalan säädöksessä ja tahdossa, niinkuin Kristuskin "maailman alusta tapettu on" (Ilm. 13:8 Biblia). Hän on aina katsonut valittujaan vanhurskaina Kristuksessa Jeesuksessa. Bileam laitettiin sanomaan, "Ei nähdä vääryyttä Jakobissa, eikä havaita pahuutta Israelissa..." (4 Ms. 23:21 Biblia), vaikka Jumalan omat ovat suuria syntisiä. Jumala on aina nähnyt heidät verellä pestyinä. Apostoli voikin kysyä, "Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? **Jumala on se, joka vanhurskauttaa**. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin..." (Ro. 8:33–34). Jumalan omien vanhurskauttaminen on varmaa, sillä se on yksin Jumalan työ. Hän lukee omiensa hyväksi Herran Jeesuksen Kristuksen vanhurskauden, **eikä mitään** voida tähän vanhurskauteen lisätä.

PYHITYS

Jumala yksin **pyhittää** omansa Kristuksen Hengen mahtavan työn kautta. Vanhurskauttamisessa on kyseessä laillinen asemamme Jumalan edessä, mutta pyhityksessä kysymyksessä on **varsinainen tilamme**. Vanhurskauttamisessa vapaudumme synnin **syllisyydestä**, vaikkakin pysymme syntisinä. Synti niin pysyy Jumalan lapsessa, että hänen parhaatkin teot ovat sen tahraamia. Pyhityksessä, kuitenkin Jumalan omat vapautetaan synnin **voimasta** ja **vallasta**. Jumalan Henki antaa armon "riisua pois vanha ihminen" ja "pukeutua uuteen, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan" (Kol. 3:9–10). Apostoli Paavali puhuu tästä Toisessa Korinttolaiskirjeessä, "Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan

kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki" (3:18). Uskovasta ei tässä elämässä tule täydellistä, mutta pyhityksessä hän muuttuu yhä enemmän Kristuksen kuvan kaltaiseksi.

Ei voida kieltää, etteikö vanhurskautetun syntisen **ole** suoritettava hyviä töitä. Se ei ole totta, että voi elää kuin paholainen, koska on vanhurskautettu. Vanhurskauttaminen **ei** ole pahan elämän perusta, vaikkakin syntinen on vapautettu jokaisen synnin syyllisyydestä. Jumala **aikaansaa** omissaan pakoa synnistä ja hyvän etsintää. Hyvät työt ovat oleellista osaa kristityn elämää. Apostoli Pietari kehottaa meitä, "vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, **tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi**. Sillä kirjoitettu on: Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä" (I Piet. 1:15–16). Jeesus sanoo meille, että osoitamme sillä olevamme Hänen opetuslapsia, että kannamme paljon hedelmää. Hän sanoo, "Siinä minun Isäni kirkastetaan, **että te kannatte paljon hedelmää** ja tulette minun opetuslapsikseni" (Joh. 15:8). Jumalan armon kohteiden on kirkastettava Jumalaa näyttämällä maailmalle hyviä töitä, joita armo aikaansaa heissä. "Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät **teidän hyvät tekonne** ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaissa" (Matt. 5:16).

Irstas elämä ja jatkuva synty ihmisen elämässä ovat osoituksia siitä, että tämä ihminen **ei** ole Jumalan armon kohteena. Usko, joka annetaan Jumalan armosta on uskoa, joka etsii Jumalaa ja Hänen valtakuntansa vanhurskautta. Jaakob opettaa meille tämän, kun hän sanoo, "Mitä hyötyä, veljeni, siitä on, jos joku sanoo itsellään olevan uskon, mutta hänellä ei ole tekoja? Ei kaikeksi usko voi häntä pelastaa?... Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut" (Jaak. 2:14,17). Oikea usko aina ilmenee hyvinä töinä. Totisesti, uskova on kaukana täydellisyydestä, mutta hänen pyhitys edellyttää, että hän etsii sitä mikä on hyvää ja miellyttävää Jumalan silmissä.

Ovatko nämä hyvät työt uskovan omien ponnistelujen tulosta? Ovatko ne osaltaan vaikuttamassa pelastukseen? Voidaanko niitä pitää ihmisen osana pelastuksessa? Ei ikinä! Se on mahdotonta, sillä kaikki uskovan suorittamat hyvät työt ovat yksinomaan **Jumalan armon tuotetta**. Hänen omansa eivät pysty mihinkään ilman Jumalan pyhityksen työtä. Luemme filippiläiskirjeestä, "sillä **Jumala** on se, joka teissä vaikuttaa sekä **tahtomisen** että **tekemisen**, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi" (2:13). Uskova tekee Jumalalle mieluisia tekoja, vain sen takia, että Jumala vaikuttaa niitä hänessä. Jumala saa uskovan tahtomaan hyvää ja myös tekemään sen. **Jumala on määrännyt** uskovien hyvät työt jo ennen maailman perustamista. "Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, **jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut**, että me niissä vaeltaisimme" (Ef. 2:10). Kristityn pyhityselämä on Jumalan käsissä, hän tekee kaikki ne hyvät työt, jotka Jumala on hänelle säätänyt.

Pyhitys, niinkuin vanhurskauttaminenkin, on täysin Jumalan työtä. Kristus on meidän vanhurskautemme ja myös meidän pyhityksemme. "Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja **pyhitykseksi** ja lunastukseksi" (I Kor. 1:30). Pyhitys on Kristuksen Hengen suvereeni työ, joka perustuu Kristuksen vereen. Uskova voi vain Kristuksen veren voiman kautta kukistaa syntiä ja tehdä hyvää. Pyhä Henki opettaa tätä hebrealaiskirjeessä, "Ja tämän tahdon perusteella me olemme pyhitetyt **Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla** kerta kaikkiaan" (10:10). Totisesti, Herramme Kristus Jeesus, joka kuoli omiensa vuoksi, on kokonaan pelastus. Alusta loppuun pelastus perustuu Hänen kalliiseen vereensä.

VARJELUS JA PELASTUSVARMUUS

Kaikesta edellisestä johtuu, että kääntynyt syntinen myös **kestää pelastuksessa** Jumalan **varjelevan** armon kautta. Oikea uskova, joka on pelastettu Jumalan suvereenisesta armosta, ei voi menettää tätä pelastusta. Jumala, suvereenin voimansa kautta, varjelee uskovaan niin, ettei tämä kokonaan lankea armon tilasta. Apostoli Pietari sanoo, että ne "jotka Isän Jumalan edeltätietämisen mukaan ovat Hengen pyhittämisen kautta valitut" ja "uudestisyntyneet elävään toivoon" ovat "**Jumalan voimasta uskon kautta varjeltuneet** pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana" (I Piet. 1:2–5). Kaikkivoipa Jumala **varjelee** oikean Jumalan lapsen niin, että hän saa lopullisen ja täydellisen pelastuksen, joka paljastuu Kristuksen toisessa tulemuksessa.

Se ei voisi olla toisin, sillä pelastuksen työ on Jumalan työtä. Jumalan työ **ei epäonnistu**. Ihmisen työ on rajallista ja usein valuu hukkaan, mutta Jumalan työ on kaikkivoipaa ja suvereenia. Hänen pelastustyönsä on **varmaa** ja **taattua**. Se on **iankaikkista** työtä. Jumala sanoo profeetta Jesajan kautta, "Sillä vuoret väistyvät ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi" (Jes. 54:10). Totisesti, vuoret saattavat väistyä, mutta Jumalan laupeus, armo ja rakkaus pysyvät iankaikkisesti Hänen pelastettujensa kanssa. Jumala ei muutu, kun Hän pelastaa jonkun, Hän todella pelastaa hänet – iankaikkisesti. Jumalan antama elämä on **ikuista elämää**. Jeesus sanoi, "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on **iankaikkinen elämä**, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään" (Joh. 5:24). Iankaikkinen elämä ei ole jotain jonka voisi menettää, muuten se ei olisi iankaikkista.

Jumalan valittujen iankaikkinen pelastus on niin varma, ettei mikään, **eikä kukaan**, voi sitä heiltä riistää. Jeesus sanoo, "Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, **ja he eivät ikinä huku**, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä" (Joh. 10:28–29). Uskovat ovat varmoissa käsissä, Kristuksen ja heidän taivaallisen Isänsä käsissä. Kukaan ei voi viedä heitä pois, jopa heidän synnitkään eivät voi erottaa heitä Jumalasta ja Hänen pelastuksestaan. Kaikki heidän synnit ovat poispyyhittyjä Kristuksen veressä. Kristus on kuollut heidän puolesta ja Jumala on heidät vanhurskauttanut. Jumalan omat voivat sanoa apostoli Paavalin kanssa, "**Sillä minä olen varma** siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu **voi meitä erottaa** Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme" (Ro. 8:38–39).

Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että joku, joka sanoo itseään kristityksi voi elää miten tahtoo ja voi silti olla varma iankaikkisesta pelastuksesta. Apostoli Pietari sanoo, että "voimallaan Jumala" meitä "**varjelee uskossa**" (I Piet. 1:5 UK). Jumalan varjellessa omiaan, tämä varjelus huolehtii, että he **pysyvät** uskossa. Oikea uskova saattaa langeta vakavaan syntiin, mutta hän ei lankea lopullisesti. Jumala palauttaa hänet niin, että hän vaeltaa Jumalan teitä uskon kautta. Häntä varjellaan **uskon tiellä** – tämä johtaa jumaliseen elämään. Jokainen, joka sanoo olevansa kristitty, mutta jatkuvasti ja avoimesti vaeltaa synnin teitä, ei ole oikea Jumalan lapsi. Tällaisista apostoli Johannes puhuu, kun hän sanoo, "Meistä he ovat lähteneet, mutta he eivät olleet yhtä meidän kanssamme; sillä jos he olisivat olleet yhtä meidän kanssamme, niin he olisivat meidän kanssamme pysyneet; mutta heissä oli tuleva ilmi, että kaikki eivät ole yhtä meidän kanssamme" (I Joh. 2:19). Moni, joka väittää olevansa kristitty ei sitä ole. He lankeavat pois. Oikea Jumalan lapsi kuitenkin varjeltuu uskossa, ei siksi, että hän siihen pystyisi, vaan **Jumala häntä siinä varjelee** armoissaan. Totisesti, Jumalan omilla on syytä iloita Juudaan kanssa, kun hän sanoo, "Mutta hänelle, joka **voi varjella teidät**

lankeamasta ja asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen, hänelle, ainoalle Jumalalle ja meidän pelastajallemme Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, hänelle kunnia, majesteetti, voima ja valta ennen kaikkia aikoja ja nyt ja iankaikkisesti! Amen.

KIRKASTAMINEN

Viimeinen siunaus, jonka Jumalan lapsi saa on **iankaikkisen kirkkauden** siunaus, uusissa taivaissa ja uudessa maassa. Hän odottaa sitä suurta päivää, jona Jeesus tulee noutamaan hänet luoksensa ikuisiksi ajoiksi. "Kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa" (Kol. 3:4). Uskovat voivat kärsivällisesti kestää tämän elämän kärsimykset ja vaivat, kun heillä on tämä toivo. He tietävät, että heidän murheensa ovat ajallisia. Pian ne vaihtuvat kirkkauteen, joka on ihmeellisyydessään käsityskykymme ulottumattomissa. Sanomme apostolin kanssa, "Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat **siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin**" (Ro. 8:18). Kaikki synty, kaikki sairaus, kaikki Jumalan lapsen heikkoudet otetaan pois ja vaihdetaan ruumiin ja sielun kirkkauteen. He saavat olla Kristuksen kaltaisia. Kaikkivaltiaan Jumalan kirkkaus on heissä loistava ja säteilevä.

Tämä kirkkaus on sen päätös, joka alkoi ennen maailman perustamista, Jumalan omien valinnassa. Tämä on pelastuksen katkeamattoman ketjun viimeinen linkki. "mutta jotka hän on edeltämäärännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös **kirkastanut**" (Ro. 8:30). Käsittämätöntä olisi, että tämä pelastuksen viimeinen askel olisi muuta, kuin Jumalan suvereenia työtä. Eivät edes ne, jotka väittävät, että pelastuksessa on ihmistyötä, lue kirkastamista muuksi kuin Jumalan työksi. Kirkastumme yksin Jumalan suvereenin voiman kautta. Tämäkin asia on osaltaan vahva todiste siitä, että koko pelastus on yksin Jumalan työtä. Emme voi erottaa kirkastamista muista askeleista. Pelastuksen **täyttymyksenä** se erottamattomasti liittyy pelastuksen **jokaiseen osaan**.

Kirkastaminen on **iankaikkisen valinnan** tarkoitus ja päämäärä. Jumala valitsi omansa ennen maailman perustamista kirkkauteen, kuten apostoli Paavalikin sanoo, "ja on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, **jotka hän on edeltävalmistanut kirkkauteen**" (Ro. 9:23). Jumalan omia valmistettiin kirkkauteen jo Hänen iankaikkisessa ennaltamääräävässä päätöksessä. Jumalan päätöksessä he ovat jo kirkastettuja. Aivan alusta asti loppu oli jo päätetty. Kirkastaminen on paitsi valinnan, myös **regeneraation** tarkoitus. Apostoli Pietari kirjoittaa, "Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan **on uudestisynttänyt meidät... katoamattomaan perintöön**, joka taivaissa on säilytettyä teitä varten" (I Piet. 1:3–4). Jumalan omat regeneroidaan kirkastamista varten. Regeneraatio on yksinkertaisesti yksi lisäaskel lähemmäksi lopullista kirkkautta. Ilman sitä, kirkastaminen olisi mahdotonta. **Tehokkaassa kutsussakin** on päämääränä kirkastaminen. Luemme toisesta tessalonikalaiskirjeestä, "Siihen hän on myös **kutsunut** teidät meidän evankeliumimme kautta, **omistamaan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden**" (2:14). Kristuksen Henki kutsuu valitut uskoon ja parannukseen, jotta he saavuttaisivat Kristuksen kirkkauden.

Kaikki asiat, joita Jumala tuo uskovien elämään, eivät ole muuta, kuin keinoja, joita Hän käyttää tuodakseen heidät lopulliseen kirkkauteen. Psalmin tekijä sanoo, "**Sinä talutat minua neuvosi mukaan** ja korjaat minut viimein **kunniiaan**" (Ps. 73:24). Jumala johdattaa omiansa tässä elämässä Hänen tarkoituksensa mukaan. Tämä tarkoitus on kirkkaus. Koko elämän ajan Jumala johdattaa heitä ikuiseseen kirkkauteen. Kaikki mitä heille tapahtuu, kaikki mikä tulee heille eteen, olipa se "hyvää" tai "paha", on Jumalan lähettämää johdattaakseen heidät kirkkauteen. Kirkastaminen, niinkuin koko

pelastus, on alusta loppuun Jumalan suvereenin armon työtä. Se kaikki on **yhtä** suurta työtä. Pelastus on Jumalan lahja. Se on kokonainen ja täydellinen. Ei yksikään ihminen voi siihen mitään lisätä tai ottaa siitä mitään pois.

Ei ihmisellä ole **mitään** millä kerskata. Kirkastuminenkaan ei ole **hänen** kirkkautta, vaan **Jumalan**. Hän täyttää uskovan **Hänen** kirkkaudella. Jumalan omien kirkastamisen tarkoitus on Jumalan kunnia. Jumala näyttää suuren nimensä kunnian Hänen omiensa pelastuksessa. Apostoli Paavali sanoo, "edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen oman tahtonsa mielisuosion mukaan, **sen armonsa kirkkauden kiitokseksi...**" (Ef. 1:5–6). Jumalan omien pelastus ja kirkkaus on aina "Hänen armonsa kirkkauden ylistykseksi" (UK) – **Hänen suvereenin armonsa** kunniaksi.

Kirjoitukset tekevät erittäin selväksi sen, että "HERRASSA ON PELASTUS" (Joon 2:10). Pelastus on alusta loppuun Jumalan suvereenin armon tulos. Hän on **Jumala** myös pelastuksessa. Hän **suunnitteli** pelastuksen iankaikkisen ennaltamäärätyn säädöksen mukaan. Hän **hankki** pelastuksen lähettämällä Poikansa kuolemaan ristillä omiensa puolesta. Hän **soveltaa** tämän pelastuksen omiensa sydämiin ja elämään mahtavan armotyönsä kautta. Raamattuun uskova ei ole muuta vaihtoehtoa, kuin yhtyä apostoli Paavaliin, "Niin se ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, **joka on armollinen**" (Ro. 9:16). Pelastus on kokonaan Jumalasta. Ylistäkäämme apostoli Paavalin kanssa Jumalan, Korkeimman, ihmeellistä majesteettisuutta, "Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! Sillä kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut hänen neuvonantajansa? Tai kuka on ensin antanut hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava? Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja häneen on kaikki; **hänelle kunnia iankaikkisesti!** Amen. (Ro. 11:33–36).

RAAMATUNKOHDAT

Suvereeni Jumala

I Aik. 29:11; Dan. 4:31–32; Ps. 22:29; V Ms. 4:39; Jes. 40:17; 45:9; 57:15; Ap.t. 17: 25,28

Jumalan Suvereeni Tahto

Jes. 14:24,27; 46:9–11; Ef. 1:11; 3:11; Ps. 33:11; San. 19:21

Suvereeni Ennaltamääräys

Ro. 9:16,21–23; II Tess. 2:13; Ps. 33:12; Ef. 1:3–4; Joh. 15:16; Juuda 4; I Piet. 2:7–8; II Tim. 1:9

Edeltätuntemus

Ro. 8:29–30; 9:11; Aamos 3:2; Joh. 10:14–15; V Ms. 7:7–8

Jumalan Suvereeni Rakkaus

Jer 31:3; Ef. 2:4–5; I Joh. 3:1; Hoosea 11:1; Ps. 5:5; 7:12; 11:5; Joh 3:36; Mal. 1:1–3; Ro. 9:13; II Tess. 2:16

Jumalan Rakkaus ja Risti

I Joh. 4:9; Ap.t. 2:23; 4:27–28; 20:28; Ilm. 13:8; Luuk. 19:10; Heb. 9:12; I Kor. 1:24–25

Erityinen Lunastus

Joh. 10:14–15,26,28; Ap.t. 20:28; Ef. 5:25; Ro. 8:32–39; Jes. 53:10–11

Regeneraatio

Ef. 2:4–6; Hes. 36:26; Joh. 1:13; 3:3; Tiit. 3:5; I Piet. 1:3,23

Ihmisen Turmelus

Jer. 13:23; Ro. 3:10–12; 5:12; Joh. 3:19–20; 8:44; Kol. 2:13; Ps. 51:7; Hes. 37:4–6

Pelastava Kutsu

Ro. 8:30; 10:13–14; I Piet. 2:9; Joh. 10:3,27; Jes. 55:11; II Tess. 2:13–14; II Tim. 1:9; Matt. 11:28; I Kor. 1:9

Pelastava Usko

Joh. 3:36; 6:44; 10:26; Mark. 1:15; Ap.t. 2:47; 13:48; 16:31; 18:27; Ef. 1:19; 2:1,8–9; Heb. 12:2

Kääntymys

I Tess. 1:9; Matt. 18:3; Hes. 18:30; Ap.t. 3:19; 5:31; 11:18; Jer. 31:18; Ps. 80:20; Joh. 12:40; Ro. 9:18; II Tim. 2:24–25

Vanhurskauttaminen

Jes. 1:18; 45:24–25; 53:11; Gal. 2:16; Ro. 4:3,5; 5:9; 8:33–34; Ps. 32:1–2; I Kor. 1:30; Ilm. 13:8; IV Ms. 23:21

Pyhitys

Kol. 3:9–10; II Kor. 3:18; I Piet. 1:15–16; Joh. 15:8; Matt. 5:16; Jaak. 2:14,17; Ef. 2:10; I Kor. 1:30; Heb. 10:10

Varjelus ja Pelastusvarmuus

I Piet. 1:2–5; Jes. 54:10; Joh. 5:24; 10:28–29; Ro. 8:38–39; I Joh. 2:19; Juuda 24–25

Kirkastaminen

Kol. 3:4; Ro. 8:18,30; 9:16,23; 11:33–36; I Piet. 1:3–4; II Tess. 2:14; Ps. 57:6; 73:24; 103:1–4; Ef. 1:5–6; I Kor. 1:31; Joona 2:9

Alaviitteet:

[\[1 Takaisin tekstiin\]](#) Alkutekstin mukaan: Ainoastaan teidät minä olen **tuntenut** ...